

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

29. BŘEZNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Prarodiče (2)
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 11. března 2015
- strana 2 -

**Svatý František z Pauly
(1416-1507)**
- strana 4 -

**O Ježíši Kristu,
Vykupiteli světa**
- strana 5 -

**Postěte se srdcem
(2 - dokončení)**
Fra Slavko Barbarić
- strana 6 -

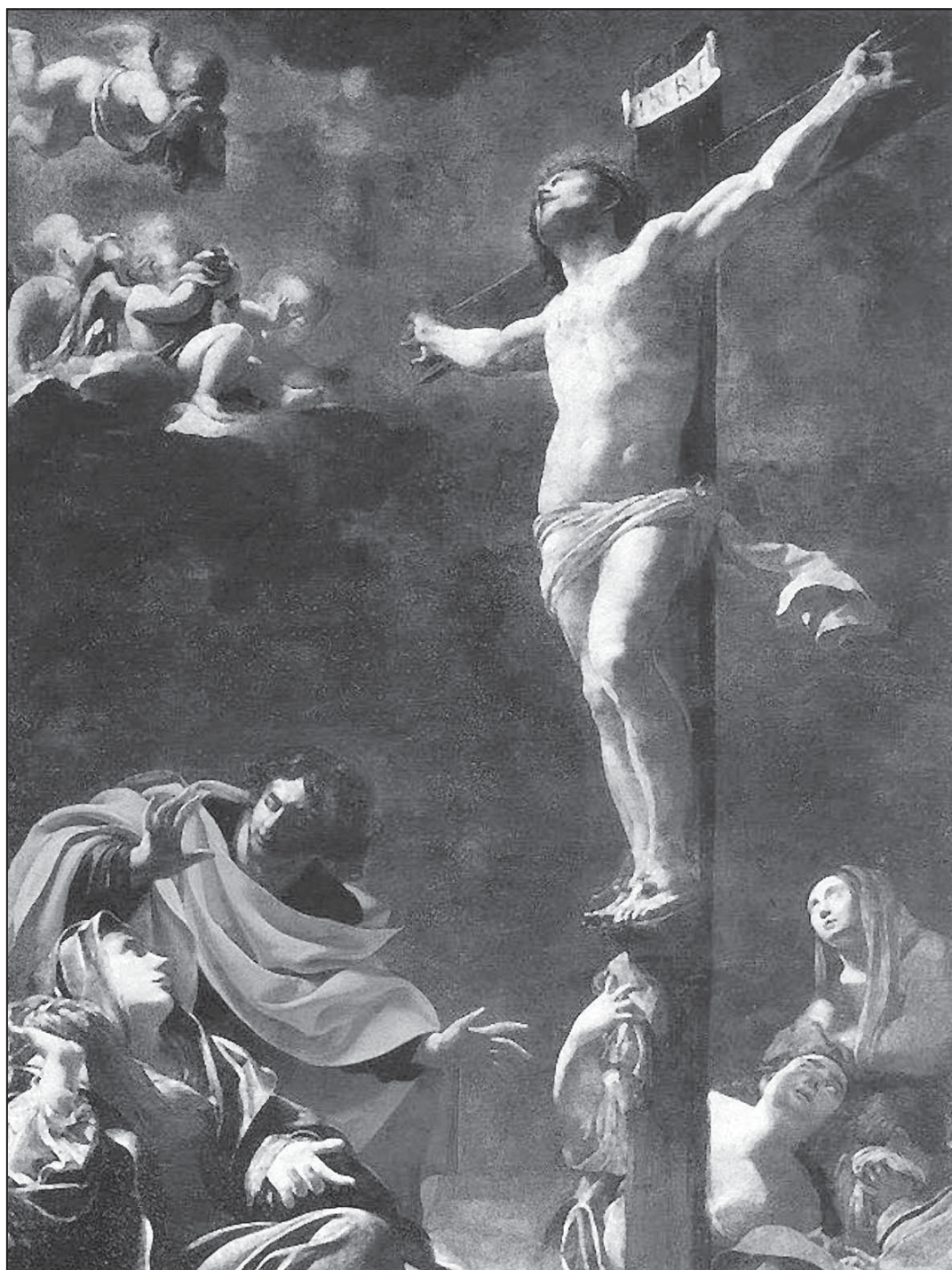
**Benedikt XVI. o cestě
Ježíšově na Olivovou horu**
- strana 7 -

**Poslání proroka -
kněze - krále**
P. François Zannini
- strana 9 -

Společenství vdov a vdovců
- strana 10 -

**In persona Christi
- jménem Kristovým**
P. B. Deneke FSSP,
Wigratzbad
- strana 11 -

**Rozhovor s konvertitou
Antoniem Sánchezem,
otcem rodiny a profesorem
na univerzitě v Seville (1)**
- strana 12 -

Simon Vouet (1590-1649): Ukřížování Krista

Rodina: Prarodiče (2)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
11. března 2015, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V dnešní katechezi budeme pokračovat v reflexi o prarodičích a uvažovat o *hodnotě a důležitosti jejich role v rodině*. Učiním tak tím, že se s nimi ztotožním, protože také já k této věkové kategorii patřím.

Když jsem byl na Filipínách, tak mne obyvatelé Filipín zdravili slovy „Lolo Kiko“, což znamená „dědeček František“. „Lolo Kiko,“ říkali! Nejprve je třeba zdůraznit jednu věc. Je pravda, že společnost tíhne k tomu, aby nás skartovala, Pán však nikoli. Pán nás nikdy neskartuje. Volá nás, abychom jej následovali v každém věku. *Také stáří obsahuje milost a poslání*, opravdové Pánovo *povolání*. Stáří je povoláním. Ještě nenastal čas „dát vesla do lodíky“. Toto životní obdo-

bí se od těch předchozích nepochybně liší. Musíme je také trochu „vynalézt“, protože naše společnosti nejsou připraveny duchovně ani morálně přiznat této životní etapě její plnou hodnotu. Kdysi skutečně nebylo normální mít k dispozici čas, dnes mnohem víc. A také křesťanská spiritualita byla poněkud zaskočena. Je třeba uchopit spiritualitu seniorů. Díky Bohu však nechybějí svědectví světců a světic pokročilého věku.

Velmi mě oslovil „Den seniorů“, který jsme loni uspořádali tady na Svatopetrském náměstí, které bylo zcela zaplněno. Naslouchal jsem příběhům seniorů, kteří žijí pro druhé, a také manželských párů, jak přicházejí a říkají: „Slavíme dnes 50. výročí – nebo 60. výročí – manželství.“ Já říkám: Ukažte to mladým, kteří

brzo ochabují! Seniori dosvědčují věrnost. A bylo jich tady v ten den mnoho. V této reflexi je třeba pokračovat v církevním i občanském prostoru. Evangelium nám v tom podává velmi krásný, dojemný a povzbuzující obraz. Jsou to Simeon a Anna, o nichž referuje evangelium o Ježíšově dětství napsané svatým Lukášem. Oba byli zajisté seniory: stařec Simeon a čtyřiaosmdesátiletá prorokyně Anna. Věk této ženy nebyl zamlčen. Evangelium říká, že denně s velikou věrností a dlouhé roky očekávali příchod Boha. Chtěli vidět ten den, zachytit znamení, vytušit jeho svítání. Možná už byli také trochu smíření s tím, že dříve zemrou. Jejich dlouhé čekání však trvalo celý život, neměli důležitější závazky než očekávat Pána a modlit se. A když Maria a Josef přišli do chrámu, aby splnili ustanovení Zákona, Simeon a Anna přišli podníceni vnuknutím Ducha Svatého (srov. Lk 2,27). Tíže věku a čekání z nich okamžitě spadla. Rozpoznali Dítě, objevili *novou sílu k novému*

Dokončení na str. 5

Vstupujeme do týdne, který se nazývá „Svatý“. To samo o sobě předznamenává, že je to týden, ve kterém budeme prožívat stěžejní události dějin všeobecné spásy. A budeme-li dobře vyladěni, i díky dobře prožité době postní, tak se tento čas stane pro nás dobou milosti, kdy prožijeme i dějiny vlastní spásy, a to skrze rozjímání o Ježíšově vykupitelském utrpení a také skrze úzké spojení s Ním při bdění v Getsemanské zahradě či u jeho hrobu. Ježíš obětoval svůj život na kříži za spásu všech, ale ne všichni dojdou spásy. Jen ten, kdo je ochoten přijmout nejen Ježíšovo vítězství nad smrtí a nad hříchem, ale je ochoten rovněž přijmout cestu k tomuto vítězství – kříž, jen ten může dojít spásy. Ale i tak je to cesta dlouhá a bez milosti Boží konečného vítězství nedosáhneme. „Nikdo není sám ze sebe dost silný, aby šel cestou spásy až do krajnosti,“ říká Benedikt XVI. (str. 7)

Dříve však, než budeme o Velkém pátku kontemplovat Kristův kříž, můžeme o den dříve s Ježíšem a jeho učedníky prožít důležité okamžiky velikonoční večere, která se stala Ježíšovým testamen-

tem pro lidstvo. Je to ustanovení Eucharistie, ale zároveň i ustanovení kněžství, jak si je také připomínají kněží se svými biskupy při dopolední mši svaté zvané *Missa chrismatis*, čili mši svaté se svěcením olejů a s obnovou kněžských slibů. V roce Národního eucharistického kongresu a v Roce zasvěceného života se nám tak spojují dvě skutečnosti, které patří nerozlučně k sobě – Eucharistie a kněžství. Zelený čtvrtek je tedy svátkem pro všechny věřící, ale svým způsobem ještě více pro kněze. Kdy jindy si spolu s Božím lidem mohou tak zřetelně a slavnostně uvědomit krásu a význam kněžského poslání, které má v dějinách spásy svou nezastupitelnou úlohu? Zvláště, když vzorem je jediný pravý Velekněz Ježíš Kristus, v jehož jménu kněz při udělování a slavení svátostí jedná. (str. 9–11)

Velký pátek je dnem přísného postu. Fra Slavko Barbarić nám připomíná, že postem a modlitbou se člověk osvobozuje od sobectví a pýchy a že plodem toho

jsou dobré skutky. (str. 6–8) Ano, půst není jen tělesná záležitost, ale má také duchovní rozměr, neboť nutí člověka odhlédnout od sebe, uvidět potřeby a problémy jiných, a především pohledět na Kristův kříž a odevzdat se vůli Boží.

Když pak dlíme na Bílou sobotu u Ježíšova hrobu, spojují se nám myšlenky uplynulého týdne: poslední Ježíšova večere, ustanovení Eucharistie a kněžství, utrpení a smrt Ježíšova na kříži, ticho a chlad hrobu... a nakonec i nastávající slavné Ježíšovo zmrtvýchvstání. Máme tak před očima pohled na podstatu dějin spásy: konečné vítězství nad smrtí a hříchem skrze Ježíše Krista, který jako Bůh dal lidem také nepostradatelný prostředek k dosažení spásy – Eucharistií, ustanovil pozemské vůdce na cestě spásy – kněze jednající jeho jménem; to vše při vědomí konečnosti našeho tělesného života a návratu do Božího království, jež se uskutečňuje už zde na zemi a pokračuje na věčnosti v nebi. Kéž dějiny spásy dojdou svého završení v každé lidské bytosti věčným patřením na Boží tvář!

Daniel Dehner

Ježíš se svou družinou se na cestě do Jeruzaléma blíží k Betánii. Připoj se k nim. Všichni cítí, že se chystá něco mimořádného. Za takové situace Bůh často nabízí lidem vzácnou příležitost, aby s ním spolupracovali. Od dosud zcela neznámého člověka potřebuje dnes úsluhu. Posílá učedníky, aby odvázáli a přivedli jeho oslátko. Majitel se jistě mohl ohradit, že někdo sahá na jeho vlastnictví. Ozvali se však jen zaháleči, kteří tu postávají. Uslyší však zdůvodnění, které je ze všech nejzávažnější a přesvědčující: *Pán je potřebuje.*

Nezaslechl jsi už vícekrát podobnou výzvu? Přemýšlej, co všechno bys mohl odvázat a dát Pánu k dispozici, aby mohl vstoupit tam, kde je očekáván. Udělej to bez ptaní a bez otálení, projev pravou ochotou a velkodušností. Nemusíš se obávat, že o něco přijdeš. To, co Pán od tebe žádá, si nechce přivlastnit pro sebe, ale *hned to zase vrátí.* Vždyť všechno, co máš, máš tak jako tak od něho. Není to pro tebe vyznamenání, jestliže si Pán vybral tebe a něco z tvého, aby mohl zjevit svou slávu?

Ježíš si vybral *oslátko, na kterém ještě nikdo neseděl.* I ty mu nabídní prvotiny ze všeho, co jsi a co máš. Nemá snad právo, aby byl u tebe vždy tím nejprvnějším? Připrav mu ve svém srdci místo, které mu plným právem náleží.

Pozoruj nyní, jak se kolem Pána začalo šířit radostné vzrušení, které velice rychle zachvátilo především samotné apoštoly. Radují se, že si to jejich Mistr přece jen rozmyslel, že zanechal úmyslu dovolit starším, aby ho vydali pohanům. Nyní konečně dává najevo, že přijímá královský titul. Proto s velkým nadšením prostírají své pláště na zvíře i na cestu. To je podle nich ten správný, dlouho očekávaný obrat a oni jsou u všeho jako první. Nebuď jen divákem a prostří také svůj plášť, abys vzdal Božímu Synu zaslouženou královskou poctu. Ale nemysli přitom na protekční místo, nýbrž poddej se jeho vládě bez výhrad a s celým srdcem. Vyvaruješ se tak nemilého překvapení, jestliže tvá pozice v jeho království bude jiná, než sis představoval.

Ježíšův vstup do Svatého města je skutečně okázalý. Nadešla chvíle, kdy se otevřeně hlásí k tomu, že je Mesiáš. Dosud se bránil, kdykoliv ho *chtěli vzít a udělat králem,* nyní však dává jejich ovacím vol-

Král přichází

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Požehnaný, který přichází
ve jménu Páně.*

ný průchod. Přichází čas, aby představil plnou pravdu o svém království, ve kterém všechny věci dostanou svou původní pravou hodnotu. To, co nepřítel listivě nadhodnotil a oděl lákavým leskem, bude popravdě odhaleno.

Po třiletém poučování a kázání slovem i příkladem by už o podstatě jeho království neměl nikdo pochybovat. Ale zdá se, že jsme stále špatnými posluchači. Vybíráme si jen něco podle zkrusleného návodu své sebelásky. Nesmíš se divit, když se skutečnost neshoduje s tvým očekáváním a tvými plány, a přiznej si, že nemohou být něco víc, než co chce tvůj Pán. Pouč se z osudu Jeruzaléma.

Toto město, do kterého průvod právě vstupuje, stále ještě ovládají *učitelé a zákoníci,* kteří kvůli své vlastní nauce nechtějí přijmout Ježíšovo učení. Jak smutný osud si připravuje posvátné sidlo, které prostírá své pláště a ratolesti, nikoliv však své srdce a smýšlení. Sám Bůh *nad ním nakonec zapláče.*⁽¹⁾ Rozpor mezi lidskými záměry a Boží skutečností může dojít tak daleko, že nemocný zabije toho, který mu přináší uzdravení. Dnešní *Hosana* se tak paradoxně změnil v páteční *Ukřižuj ho!*

Nakonec se však přesvědčíš, že se nejedná o Ježíšův omyl ani prohru, jestliže jeho korunou bude trní, žezlem třtina a trůnem kříž. Ujme se své vlády právě tak, že se dá dokonale pokořit. Jak krutě se promění jeho intronizační průvod! Král v něm přijme místo toho nejposlednějšího z posledních jako odsouzenec vedený na smrt. Ale od chvíle, kdy zaujme své místo mezi nebem a zemí, aby zemřel svou **královskou smrtí, potáhne všechny k sobě.**⁽²⁾

Ačkoliv Ježíš dobře ví, jak vratká je přízeň těch, kteří mu nyní provolávají slávu, a čemu jde vstříc, *nezdráhá se, necouvá zpět. Svá záda vydá těm, kteří ho zbijí, své lice těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před hanou a slinou.*⁽³⁾ Je si totiž zcela jist svou věcí, kterou mu uložil Otec.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své lice těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka
(viz Mk 14,1-15,47)

Ani k tobě se nezdráhá vstoupit, i když ví, co mu umí připravit tvoje pýcha a vzdor, jakým nevděkem někdy odpovídáš na jeho lásku. Aby tě nemusel odsoudit, *dá odsoudit sám sebe.*⁽⁴⁾ Všechno, co se chystá podstoupit, dělá proto, aby tě mohl *přitáhnout k sobě, jako kvočna bere kuřátka pod svá křídla. Záleží však na tobě, abys opravdu chtěl.*⁽⁵⁾ Až utichnou dnešní ovace a hluk, dlouze se nad tím zamysli a pros Pána, abys *poznal alespoň tento den, co je ti ku pokoji.*⁽⁶⁾

Můj Pane, budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, budu tě chválit uprostřed shromáždění.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 19,41; ⁽²⁾ srov. Jan 12,32;

⁽³⁾ srov. Iz 50,5-6; ⁽⁴⁾ srov. preface o Květné neděli;

⁽⁵⁾ srov. Mt 23,37; ⁽⁶⁾ srov. Lk 19,42;

⁽⁷⁾ žalm 22

Svatý František z Pauly (1416–1507)

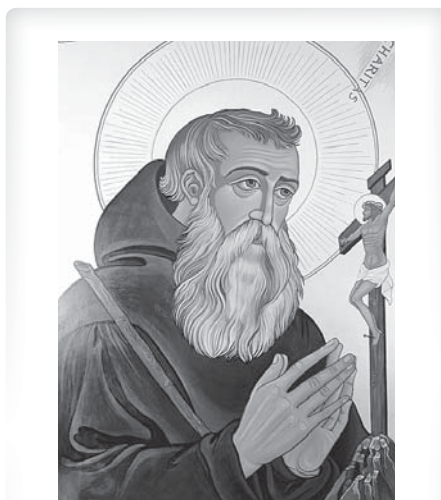
Svatý František z Pauly byl zakladatelem „minimů“, čili nejmenších bratří, zvaných také pauláni. Hlavní klášter řádu je dnes v Římě. František, později zvaný „z Pauly“, se narodil 27. března 1416 v Paole (Kalábrie) jako syn chudých rodičů. Otcí Jacobu Martotellovi a matce Vienně se narodil na přímluvu svatého Františka z Assisi po mnohaletém bezdětném manželství a oni z vděčnosti slíbili syna klášteru františkánů. Tam ho přivedli v třináctém roce jeho života. Ale i když se během služby – pracoval u mnichů jako pomocník v kuchyni – vpravil do života v klášteře, nedokázal se rozhodnout pro vstup do řádu. Při jedné pouti, kterou vykonal se svými rodiči do Říma a Assisi, uzrálo v něm rozhodnutí, že se jako poustevník zcela stáhne do samoty.

Tak si – teprve patnáctiletý – vyhledal s dovolením rodičů a se souhlasem církve odlehlou jeskyni ve skále v kalábrijských horách, kde se oddal životu naplněnému vroucnou modlitbou a tvrdým pokáním. Jeho ložem byl kámen, jeho potravou lesní byliny. Už brzy se k němu přidružili stejně smýšlející bratři, takže na opuštěném místě vznikala postupně cela za celou s kostelíčkem uprostřed. František vytvořil ze svých přívrženců řádové společenství, které nazýval „minimi“ – nejmenší bratři. Jeho řehole znala jenom práci, mlčení, modlitbu a půst. Ano, on povýšil doživotní půst na jeden ze čtyř mnišských slibů. Přes neoblomnou přísnost, přes největší odříkání, které od svých druhů požadoval, přibývali muži ochotní k pokání a prosili o přijetí. S povolením biskupa z Cosenzy a za pomoci dobrodinců vystavěl v roce 1454 klášter. Postupně vznikla ještě celá řada dalších klášterů paulánů na jiných místech v Itálii, ale také ve Francii, Španělsku a Německu.

František z Pauly měl velký dar prorokování a zázračný dar uzdravování. Zvěst o svatém poustevníkovi se rozšířila po celé zemi. Venkované v důvěře k němu přicházeli se svými bolestmi. Ve své zahrádce pěstoval léčivé byliny, které s příslušnými radami láskyplně rozdával. Tak léčil nemoci, které byly lékaři prohlášeny za neléčitelné, což bylo později v procesu jeho

svatořečení výslovně dosvědčeno. Se silou Boží působil, že slepí prohlédli, vrátil neslyšícím sluch, a dokonce probudil mrtvé k životu. Mnohé zázraky, které směl způsobit, nemohly ale narušit jeho pokoru! Zůstal stále stejný. Byl pořád prostým, neučeným lesním bratrem, i když se ho ptali na radu králové a knížata, dokonce i papežové jeho doby. Papež Sixtus IV. si poustevníka velmi vážil, vysocí římsí duchovní se ho ptali na radu. Také na francouzský dvůr pronikl jeho vzhlas. Na smrt nemocný král Ludvík XI. vyslal svého posla s dary, aby Františka přemluvil, aby k němu přišel a uzdravil ho. S pohrdáním nepřijal jeho dary a odmítl ho. Teprve když mu papež poručil, aby tuto prosbu splnil, cestoval za umírajícím a pomohl tomu, který se velmi zdráhal vyzpovídat se ze svých provinění a litovat jich, ke klidné smrti ve své náruči.

Na prosby královského následníka Karla VIII. zůstal svatý František z Pauly od té doby ve Francii, kde mu nový monarcha dovolil zřídit v parku Pléssis-les-Tours a v Amboise kláštery. Ještě více než dvacet let mohl světec působit svým vlivem, slovem a příkladem. Byl vlídný a milosrd-

„Majestáte, dejte tyto peníze zpátky lidem, ze kterých jste je vyždímal nespravedlivými poplatky. Lpí na nich krev chudáků a taková almužna je ohavností před naším Pánem.“ Ihned rozlomil jeden dukát a před očima užaslého krále vyteklo několik kapek krve.

ný k lidem, kteří hledali pomoc, ale tvrdý a přísný k těm, kdo páchali bezpráví a odnávali se bujnému, rozmařilému životu té doby. Jeho život nejpřísnějšího umrtvování byl trvalou výzvou pro jeho okolí, aby se vzpamatovalo. Na jeho modlitbu porodila Anna Bourbonská, manželka Petra II., dvojčata. Louise Savojské předpověděl porod pozdějšího krále Františka I., od čehož se pak odvozují jeho patronáty proti neplodnosti a k dosažení mužského potomstva.

Poslední měsíce závěru svého života se uchýlil svatý poustevník do cely kláštera Pléssis-les-Tours, aby se v odloučenosti připravil na smrt. Zemřel v 91 letech dne 2. dubna 1507 a roku 1519 byl svatořečen papežem Lvem X. Jeho tělo, které bylo pochováno v kostele kláštera Pléssis, bylo v roce 1562 spáleno kalvinisty.

* * *

Legenda vypráví, že nemocný Ludvík XI. se pokoušel všemi způsoby, aby ho svatý František uzdravil. Král sám přinesl plnou mísu zlatých dukátů, aby je použil ke stavbě kláštera ve své vlasti v Neapoli. František ale odpověděl: „Majestáte, dejte tyto peníze zpátky lidem, ze kterých jste je vyždímal nespravedlivými poplatky. Lpí na nich krev chudáků a taková almužna je ohavností před naším Pánem.“ Ihned rozlomil jeden dukát a před očima užaslého krále vyteklo několik kapek krve. Potom František prorokoval, že králova smrt je blízko a že se musí připravit na konec života. Ludvík se řídil jeho radou a zemřel smířený s Bohem.

Protože lidé žádali všude kláštery jeho řádu, musel světec častěji cestovat. Tak se musel třeba vydat na Sicílii. Doprovázen jedním bratrem šel na břeh moře a chtěl nastoupit na loď. Kapitán člunu se bránil, nechtěl přijmout oba chudé muže bez peněz. Tu padl světec na kolena, modlil se, hodil svůj plášť na moře, plášť bratra ale upevnil jako plachtu na své holi a oba se postavili v důvěře na plášť jako na dno člunu. Vlny a vítr je klidně unášely. Uprostřed moře se setkali s člunem, který je nechtěl vzít. Námořníci byli údivem celi bez sebe, když je uviděli na pláští, a prosili je snažně, aby si nastoupili. Tak dorazil světec šťastně na Sicílii.

*Z Oase des Friedens 5/2014
přeložil -mp-*

O Ježíši Kristu, Vykupiteli světa

Stručná katecheze o vykoupení člověka pro ty, kdo ještě o Kristu neslyšeli

Kdyby se Bůh nad lidmi nesmiloval a v neskonalém svém milosrdenství jim nezalíbil a neseslal Vykupitele, žádný člověk by nemohl dosáhnout blaženosti nebeské.

Vykupitel, kterého Bůh již v ráji slíbil našim prarodičům, byl sám Syn Boží, Ježíš Kristus. Bůh Syn se tedy stal člověkem, nám ve všem podobným, kromě hříchu a náklonnosti k zlému a nevědomosti, aby nás vyprostil od hříchů a věčných trestů a otevřel nám bránu nebeskou. Nazývá se proto „Beránek Boží, jenž snímá hříchy světa“, „Spasitel světa“.

Zázračným způsobem mocí Ducha Svatého byl počat v životě nejčistší Panny Marie. Narodil se v Betlémě. Až do třicátého roku vedl skrytý život. Potom hlásal po tři léta své božské učení, ukazoval nám slovem i příkladem, kterou cestou máme kráčet, abychom dosáhli věčného spasení. Byl svými úhlavními nepřáteli zajat, nespravedlivě k smrti kříže odsouzen, bičován, trním korunován a konečně přibit na dře-

vo kříže, kde v největších bolestech za nás zemřel. Jeho tělo bylo uloženo do hrobu a duše sestoupila do předpekli, kde spravedliví Starého zákona čekali na jeho vykoupení. Třetího dne po své smrti Ježíš Kristus spojil svou duši s tělem a svou vlastní božskou mocí vstal

z mrtvých. Po čtyřicet dní se zjevoval svým učedníkům, až konečně před jejich očima slavně vstoupil na nebesa. Odtud přijde na konci světa s velikou mocí a velebností soudit živé i mrtvé, tj. dobré i zlé. Dobré odmění věčnou radostí, zlé odsoudí k mukám věčným.

Ježíš Kristus, Syn Boží, pravý Bůh a člověk, svým utrpením a svou smrtí nás tedy vykoupil, tj. za nás dokonale učinil zadost spravedlnosti Boží; vysvobodil nás od hříchu, od otroctví ďáblova a od věčného zavržení, zasloužil nám hojně milosti a blaženost věčnou.

Naši povinností je snažit se o to, abychom se křesťanským bohumilým životem a používáním prostředků spásy, zejména svatých svátostí, stali účastnými zásluh Spasitelových a tak unikli věčné záhubě a dosáhli života věčného. Bůh, jenž tě stvořil bez tebe, nespasí tě bez tebe, tj. bez tvého přičinění.

*Zdroj: Bůh a duše.
Misionární knížka.
Upravili redemptoristé.
Vydání třinácté. Praha 1935.*

Rodina: Prarodiče (2) - pokračování ze str. 2

úkol: vzdát díky a vydat svědectví tomuto Božímu znamení. Simeon pronesl improvizovaný chvalo zpěv (srov. Lk 2,29-32), stal se v té chvíli básníkem, a Anna se stala první hlasatelkou Ježíše, „mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma“ (Lk 2,38).

Draží prarodiče, draží senioři, vyjděme po stopách těchto mimořádných starců! Staňme se také trochu básníky modlitby, zkusme hledat svoje slova, osvojme si ta, kterým nás učí Boží Slovo. **Modlitba prarodičů a seniorů je velkým darem pro církev!** Je to obrovské bohatství. A velká injekce moudrosti také pro celou lidskou společnost, zejména pro tu, která je příliš zaneprázdňená, zchvácená a roztěkaná. Někdo musí zpívat rovněž pro ně a opěvovat Boží znamení, modlit se za ně. Podívejme se na Benedikta XVI., který se rozhodl trávit v modlitbě a naslouchání Bohu poslední úsek svého života! To

je krásné. Velký věřící pravoslavné tradice z minulého století, Olivier Clément, říkal: „Civilizace, kde už se nikdo nemodlí, je civilizací, v níž stáří už nemá žádný smysl. A to je děsivé. My potřebujeme především seniory, kteří se modlí, protože k tomu je nám stáří dáno.“ Potřebujeme staré lidi, kteří se modlí, protože k tomu nám bylo stáří dáno. Modlitba starých lidí je krásná.

Můžeme **děkovat** Pánu za obdržení dobrodiní a zaplnit prázdnotu nevědomosti, která Jej obklopuje. Můžeme se **přimlouvat** za touhy nových generací a dávat důstojnost paměti a obětem z minulosti. Můžeme připomínat ambiciózním mladým, že život bez lásky je vyprahlý. Můžeme ustrašeným mladým říci, že úzkost z budoucnosti lze překonat. Můžeme učit mládež příliš zamilovanou do sebe, že větší radostí je dávat než dostávat. Babičky a dědečci jsou stálým „sborem“ velkého

duchovního chrámu, kde jsou prosebná modlitba a chvalo zpěv oporou společenství, které pracuje a bojuje na poli života.

Modlitba nakonec **nepřetržitě očisťuje srdce**. Chvála a prosba k Bohu zamezují to, aby se srdce zatvrdilo v zášti a sobectví. Jak ohavný je cynismus starce, který ztratil smysl svého svědectví, pohrdá mladými a nepředává životní moudrost! A jak krásné je naopak povzbuzení, které starý člověk dovede dát mladému, jenž hledá smysl víry a života! To je opravdové poslání prarodičů, povolání seniorů. Slova prarodičů mají pro mladé zvláštní smysl a oni si to uvědomují. Slova, která mi moje babička napsala v den mého kněžského svěcení, nosím stále s sebou, mám je v breviáři, často je čtu a mám z nich užitek.

Velmi bych si přál, aby církev čelila skartační kultuře tím, že bude překypovat radostí z nového objevení mladých a starých lidí! A to je to, oč dnes prosím Pána: o toto objevení!

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Postěte se srdcem (2 - dokončení)

Stará moudrost praví: „V zdravém těle zdravý duch“, ale může se také říci: „Skrze zdravého ducha zdravé tělo!“ Člověk je ve své podstatě jednotný celek, přestože má tělo, duši a ducha. Stav jedné části se odráží na stavu jiné části a má na něj vliv.

Je jasné, že půst má pozitivní vliv na zdraví těla a na zachování rovnováhy, a tím přímo nebo nepřímo i na stav duše – psyché. Ztrácí-li člověk tělesnou rovnováhu, je ohrožena i rovnováha duševní, a ztracená rovnováha na psychické úrovni se odráží na úrovni tělesné. Snad nejlépe je to vidět na dvou krajních stavech duše, které se promítají na tělo – bulimie a anorexie. Bulimie je nadměrné přijímání potravy a následné násilné zvracení, anorexie je odmítání jídla. V jednom i druhém případě se jedná o duševní problémy, které vznikají ve zraněných vztazích, a to jak mezilidských, tak ve vztazích k sobě samému i k přírodě. Uzdravování začíná, když se duše osvobozuje od negativních a zatížených vztahů k sobě a k druhým. Na této úrovni je půst a modlitba skutečně hygienou duše. Základem duševních onemocnění je ztráta vnitřní svobody, když člověk v zajetí sebe samého, materiálních věcí a požitků se stává skutečným otrokem sebe i hmoty a v tomto stavu se ničí. Kolik lidí zraněných a zatížených na duši zničilo své fyzické i duševní zdraví,

poněvadž řešení svých problémů, nebo alespoň pokoj od nich, hledali v alkoholu, drogách a jiných závislostech. Je známo, že je stále více závislých, stále více depresivních, kteří ztratili smysl života, stále více lidí je závislých na tabletách, v kterých hledají uklidnění, což se odráží na fyzickém stavu organismu.

Neminím zde vstupovat do celé psychopatologické problematiky, ani podat univerzální recept na duševní nemoci, ani poskytnout falešnou naději těm, kteří nejsou kříž takových nemocí. Chci ale upozornit na skutečnost, že praxí modlitby a postu má lidská duše šanci zůstat zdravá a zachovat si pokoj.

Je důležité z toho pochopit, že je třeba bděle se vyhýbat každému otroctví, především je třeba pečovat o vnitřní svobodu, a to počínaje od raného dětství. Když se ptáme, zda by se děti měly postit, je odpověď pozitivní. Nejedná se jistě o půst, jaký praktikují dospělí, ale o správnou výchovu ke správným vztahům k sobě i k druhým.

Žijí-li děti v nadbytku od počátku, dostávají-li všechno bez jakéhokoliv úsilí a ihned, pak se nedostatečně rozvíjejí některé duševní struktury, které jsou později v životě určující. Stane-li se, že rodina má jedno nebo dvě děti, rostou v ovzduší, v němž se stávají egocentrickými, a špatně se u nich rozvíjejí normální vztahy k dru-

hým. Život však není jednoduchý, přináší s sebou těžkosti a problémy, vyžaduje boj, ve kterém se vítězí nebo prohrává, a hlavně se v něm nedostává hned a bez osobního úsilí to, co si člověk přeje. Kdo si z dětství přinesl návyky, že má všechno ihned, a nenačil se na lidi dívat jinak než skrze služby, které mu prokazují, tomu se boří celý duševní systém a on upadá. Proto je stále více psychicky labilních lidí, kteří při prvním neúspěchu ve škole, v práci nebo v lásce ztrácejí smysl života a nemají životní radost. Hnání sobectvím odchází na cesty, na kterých pokračují v destrukci sebe i druhých. Zde se rodí buď deprese, nebo násilí, které vystupují v nejrůznějších podobách. (...)

Půst a duchovní zdraví

Poté, co jsme rozjímali o postu ve vztahu k tělesnému a duchovnímu zdraví, zbývá ještě zamyšlení nad postem a nad duchovními plody postu a modlitby.

Cílem křesťanského života je stát se podobným Kristu, úplně se mu připodobnit. Jsme pozváni, abychom přijali a snažili se žít vše, co nám v tom pomůže, aby tato podobnost určitě nastala. Půst a modlitba nemají smysl samy o sobě, ale jen ve vztahu k dosažení cíle. Křesťan, který touží po podobnosti s Kristem, potřebuje zcela konkrétní cíle, kterých musí dosáhnout. Když se mluví o duchovním zdraví, musí se zdůraznit, že ono působí pozitivně na duševní i tělesné zdraví, ale to nikterak neznamená, že tělesná nemoc je důkazem nedostatku duševního a duchovního zdraví. Známe světce, kteří byli celý život nemocní, ale v nemoci dosáhli dokonalého duchovního zdraví.

Existují i spolehlivá měřítka duchovního zdraví, a to jsou vnitřní svoboda, schopnost milovat a odpouštět, štěrnost a vděčnost, úplná odevzdanost do vůle Boží a připravenost obětovat svůj život pro druhé. (...)

Bůh na prvním místě

Srdce člověka stvořil Bůh pro sebe, a proto nemůže být šťastné, když Bůh není na prvním místě. Stačí, když se každý sám sebe zeptá, co má vliv na jeho konkrétní rozhodnutí. A bude vidět, na kterém místě je Bůh v jeho životě. Je-li Bůh měřítkem všech rozhodnutí, všech činů, tehdy se dá hovořit o Bohu na prvním místě.

Neděle Božího milosrdenství

5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako Neděle Božího milosrdenství (letos 12. dubna). Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpouštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. **Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek.** Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božimu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství Ježíš pak chce zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božimu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke sv. přijímání.

29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret*, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakéhokoliv pobožnosti k Božimu milosrdenství.

* Podle www.vatican.va/roman_curia/tribunals/apost_penit/

Benedikt XVI. o cestě Ježíšově na Olivovou horu

► Tak tomu bylo v Ježíšově životě. Všechno, co konal, bylo jen to, co bylo podle vůle Otcovy. On je zcela v Otci a Otec v něm.

Slova, která mluvil, nemluvil sám od sebe, ale slyšel je od Otce. Když po svém postu v poušti musel bojovat s pokušelem, ve všem jednal tak, aby byl oslaven Otec, aby byl uctíván, aby se žilo z jeho slova, nedovolil pokoušet Otce. Když prožíval smrtelný boj v Getsemanské zahradě, zcela se odevzdal do Otcovy vůle a na kříži odevzdal svého ducha do rukou Otcových. Bohu náleží první místo v srdci člověka v každém okamžiku života.

Zůstane-li člověk jen u modlitby, může se lehko zavléci sobectví a pýcha do ducha modlitby a do jejích úmyslů. Přestože říká: „Otče, buď vůle Tvá“, očekává, že se stane to, co on, člověk chce. Dochází k tomu, že Boží lásku, milosrdenství a dobrotu měří podle toho, co dostal nebo nedostal z toho, za co prosil. Tak by se mohl celý modlitební život stát jen bojem mezi lidskou a Boží vůlí.

Bez přehánění lze říci, že naše modlitba může být i bezbožná, tj. že nehledáme Boha, ani jeho vůli, ani jeho lásku, ani jeho království, ale že ho hledáme natolik, nakolik nám může něco dát. Proto nás Ježíš upozorňuje, abychom nejdříve hledali království Boží a jeho spravedlnost, protože ostatní nám bude přidáno (srov. Mt 6,25–34). Neposlechneme-li Ježíše, budeme se modlit motivováni svými potřebami, a když Bůh nevyhoví, odvrátíme se od něho zklamání, že nám nedal, co jsme chtěli.

Kdo se však začne se modlit a žít postem, ten vchází do procesu osvobodování svého srdce od sobectví a pýchy, od přilnutí ke svým přáním a choutkám, od nezdravé závislosti na sobě i druhých, od závislosti na materiálních věcech, a tak se otevírá Bohu prostor, aby zaujal první místo v lidském srdci. Bůh neobsazuje lidské srdce, aby je zotročil, ale aby je osvobodil a byl jeho světlem, cestou, pravdou, životem, mírem, láskou, aby mu byl všim.

Postem a modlitbou se člověk osvobozuje a stává se schopem žít životem důstojným člověka. V každém případě se musí dát pozor a nikdy se nesmí zapomenout, že právě tento růst ve svobodě je i měřítkem postu a modlitby. To je třeba si vždy uvědomit, zkoumat se a nespokojit se jen tak počtem dní, kdy jsme se postili, ani množstvím modliteb, které jsme vyslovi-

Biskup Andreas Laun ze Salcburku se ptá: „Je možné zamlčovat kříž při zvěstování, ve vyučování náboženství, v předávání víry vlastním dětem? Je možné kříž pokud možno co nejdříve setřást, nebo jej alespoň vypolstrovat?“

V kapitole o cestě Ježíšově k Olivové hoře (*Ježíš Nazaretský*, 2. díl) uvádí papež Benedikt XVI. ve zkratce toto: Ještě ve večeradle, tedy krátce před odchodem na Olivovou horu, připomíná Ježíš svým apoštolům proroctví o utrpení, která na něho přijdou, a tím také svou vlastní předpověď utrpení, kterou Petr tenkrát tak rozhodně odmítl (Mt 16,21–23). Ale potom mluví Ježíš, vlastně utěšuje, také o svém zmrtvýchvstání (Mt 26,32). Jak na to reaguje Petr? Prohlašuje svoji věr-

nost a odvahy, načež mu Ježíš předpovídá jeho trojnásobnou zradu a zakrhaní kohouta. Papež Benedikt k tomu dodává: „Protože (Petr) nechce kříž, nevnímá slova o zmrtvýchvstání a chtěl by – jako už u Césareje Filipovy – úspěch bez kříže. Spoléhá na svoji vlastní sílu.“ A papež jde dále, mohlo by se říci, že vysvětluje, co se myslí zesvětštěním církve: „Kdo by mohl popřít, že jeho chování odráží neustále pokušení křesťanů, ba církve: dojit k úspěchu bez kříže? ... Nikdo není sám ze sebe dost silný, aby šel cestou spásy až do krajnosti.“

*Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 9/2014, zdroj: kath.net
Přeložil -mp-*

li. Ježíšův život a připodobňování k němu vždy zůstává hlavním a jediným měřítkem. Ve svobodě, která roste postem a modlitbou, a skrze půst a modlitbu, které dostávají svůj smysl ve svobodě srdce, se člověk stává citlivějším ve vztazích k sobě, lidem a hmotným věcem. (...)

Půst a pokoj duše

Pokoj je plod ducha. Nejhlubší touha ducha je právě pokoj. Ať děláme cokoli, dobro nebo zlo, hledáme pokoj. Když člověk miluje, hledá a zakouší pokoj; když nenávidí a touží po pomstě, hledá pokoj; když zůstává střízlivý a bojuje proti závislosti, hledá pokoj; když se opijí, také hledá pokoj; když se modlí, hledá pokoj; když kleje a ošklivě mluví, také hledá pokoj; když bojuje o svůj život a o život těch, které má rád, uskutečňuje pokoj; když páchá sebevraždu nebo zabíjí druhého, opět hledá pokoj. Každé rozhodnutí člověka je v podstatě rozhodnutím pro pokoj. Je však jasné, že když se koná dobro, hledá se a uskutečňuje se pokoj osobní a pokoj jiných lidí, a když se koná zlo, tu se hledá jen vlastní pokoj na úkor jiných lidí. Neboli, když se podíváme z druhé strany: kolikrát jsme ztratili pokoj, protože jsme pyšní, sobečtí, závistiví, žárliví, chamtiví, vládychtiví a ctižádostiví! Zkušenost potvrzuje, že modlitbou a postem se vítězí nad zlem, pýchou a sobectvím, že se srdce otevírá, láska a pokora, štědrost a dobrota rostou, což jsou skutečné podmínky

pro pokoj. A kdo má pokoj, neboť miluje a odpouští, ten duševně i tělesně zůstává zdrav a je schopen formovat svůj život způsobem důstojným člověka, jenž je po andělech nejvznešenějším tvorem Božím. Postem a modlitbou se umenšují na pravou míru potřeby, čímž se opět tvoří podmínky pokoje a správný vztah k druhým lidem a hmotným věcem.

Proto je opravdové nedorozumění, když se půst prožívá negativně, jako odříkání, zvláště když se nepostřehne jeho blahodárnost v duchovní rovině. Proto se ani nemůže hovořit o záměně postu dobrými skutky nebo čímkoliv jiným. Nyní můžeme pochopit, proč je pokoj vždy slibován po obrácení, postu a modlitbě. (...)

Zkušenost jasně potvrzuje, že pokoje nemůže být dosaženo bez boje proti jeho vnitřním nepřátelům, a k tomu je půst velmi osvědčeným prostředkem. Proto také není náhodou, že všichni proroci i Ježíš sám, a tedy i církevní tradice vyzývali k postu a modlitbě, aby se člověk otevřel pravému pokoji. Problém je v tom, že člověk má sklon následovat lživé proroky slibojící snadný pokoj, který však ve skutečnosti neexistuje.

Půst a vděčnost

Vděčnost je vnitřní stav člověka, který hluboce a vědomě prožívá, že je Božím tvorem, že není pánem svého života a že mu je život a všechno, co má, darováno. Z tohoto stavu se rodí vztah odpovědnosti

Všichni máte od svých kněží nejenom brát, ale také dávat

Ježíš k sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky

V této době velkého odporu mám zvláštní starost o své milované kněze. Moje láska si je přece vyvolila a moje milost a moje požehnání je zvláštním způsobem provází. Ale moc Zlého se pokouší škodit především jim, aby je přivedla k pádu a tak oddělila pastýře od stáda.

Jak velice je ohrožena vaše víra a vaše věrnost!

Ti, kteří mají vyzářovat moji lásku, ti, kteří mají být příkladem a mají působit jako zástupci moji lásky, ti potřebují tolik vaši podporu a vaši modlitbu.

Mějte se rádi, aby se mohli stát muži lásky. Vaše přičeň, vaše důvěra a pomoc jsou nutné proti vši kritice, všemu nemilosrdenství, také proti nenávisti a pronásledování.

Všichni máte od svých kněží nejenom brát, ale také dávat. Cožpak není dávání podstatou lásky, a nepatří k tomu také přijetí?

Snažte se o vzájemnost lásky, která se přijímá vzájemně. Pak může na vás spočinout moje požehnání.

Všichni jste přece moje církev, moje milovaná církev, v níž jsem já sám přítomen se svojí bohatou milostí a láskou.

Z -sks- 15/2013 přeložil -mp-

► před tím, kdo mu to vše dal a svěřil. Kdo ví, že to, co má, je dar, bude umět těmi dary sloužit jiným lidem a bude ochoten nést zodpovědnost za dary, které dostal.

K vděčnosti patří také radost z možnosti sloužit a radost, že jiní také mají dary a že také mohou sloužit. Všechny dary, které člověk dostává, jsou svěřeny jemu, ale vždy kvůli bližním. Proto naše osobní dary nemají žádný smysl, když nikomu neslouží. Právě jako ten zakopaný talent, který sluha ze strachu ponechal ležet a nakonec vrátil pánovi. On ho ani neztratil, ani nezašpinil, ani nepokazil: vrátil to, co dostal, a to právě bylo jeho odsouzením (srov. Mt 25,14-30).

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že vděčnost je plodem víry, neboť víra nás učí, že jsme stvořeni a že je nám vše svěřeno. Vděčnost zahrnuje i pokoru, bez ní nelze mluvit o stavu vděčnosti. (...)

Vděčný člověk je člověk pokoje, který má ve svém srdci radost a naději. Nikdy nebude zklamán, neboť od lidí neočekává nic, ale činí pro ně vše. Když je však v srdci nevděk, nemůže v něm být pokoj ani radost, protože sobeckému a pyšnému člověku nikdy nikdo nemůže sloužit dostatečně, ani Bůh, ani člověk, vždycky bude žádat stále více od druhých, a když to nedostane, bude zklamán. A ze zklamání se rodí násilí, nervozita a všechno ostatní zlo.

Každý hřích je ve skutečnosti plodem nevděčnosti a také sobectví a pýchy. Když člověk nevnímá, co pro něj Bůh činí a co pro něj znamenají bližní, obrací se k sobě a ke světu. (...)

Podíváme-li se na první hřích Adama a Evy, snadno postřehneme zapomenutí a nevděk. Bůh člověku připravil podmínky pro šťastný život. Je mu vysloven i jeden zákaz - aby nezapomněl, že je tvor, že existuje Pán. Pokušitel odvrátil Evin pohled od všeho, co vlastnila a užívala, čeho se směla dotknout a jíst - a přilákal její pozornost k tomu, co nebylo její a co nesměla. Rozhovor mezi pokušitelem a Evou je klasickou situací, jak nastává hřích. Evin první reakce byla správná. „Hospodin řekl, abychom se toho nedotýkali.“ Pokušitel užívá otázky, která je obsažena v každém hříchu: „Kdo je ten Bůh, aby ti to zakázal?“ Eva v zapomenutí všeho, co má, vztáhla ruku po tom, co nemá, - a stal se hřích. (...)

Abychom mohli rozvíjet vztah vděčnosti k Bohu i k lidem, je třeba se rozhodnout pro půst. Postem začíná a pokračuje proces očišťování a čistá duše a čisté srdce lépe vidí Boha i člověka, lehčeji poznávají a uznávají druhého a jsou vděční.

Když získá člověk vnitřní svobodu, stává se schopným konat dobro a dělit se s druhými, protože jasně vidí to, co má, a rozlišuje, co z toho skutečně potřebuje, a to, co může dát jinému. Proto se od těch, kteří se postí, očekávají i dobré skutky. Dobré skutky jsou plodem postu a modlitby, takže půst a modlitba se jimi nemožnou zaměňovat, jak se občas říká. (...)

Půst a modlitba

U židů a křesťanů se často zmiňují půst, modlitba a dobré skutky. Modlitba nestojí vedle postu a dobrých skutků jako něco nezávislého, ale jako něco, co je zevnitř spojuje. Nejúplnější pochopení modlitby se nachází právě v její spojitosti s postem. (...)

Tělesný půst činí modlitbu úplnější. Kdo se postí, lépe se modlí, a kdo se modlí, snadněji se postí. Takto modlitba nezůstává jenom nějakým výrazem či slovem, ale zahrnuje celou lidskou bytost. Tělesným postem se uznává před Bohem i lidmi, že člověk nezvládne vše sám a že je potřebný pomoci. Svoji bezmocnost člověk lehčeji prožije, když se postí, protože duše je při tělesném postu otevřenější Bo-

hu. Bez postu naše modlitební slovo zůstává bez skutečného základu. Ve Starém zákoně se věřící jednotlivě i ve skupinách postili a modlili v nejrozmanitějších životních situacích a vždy se dočkali pomoci. Postu a modlitbě připisuje Ježíš zvláštní sílu, především v boji proti zlým duchům. Tatáž praxe se vyskytuje v tradici církve a to je očividné zejména v řeholních společenstvích. Svátý Bernard píše o vztahu postu a modlitby: „Řeknu vám, čemu budete lehce rozumět a co jste často prožívali, pokud se nemýlím: půst dává jistotu modlitbě a činí ji vroucí... Modlitbou se získává síla k postu a postem milost modlitby. Půst posiluje modlitbu a modlitba posiluje půst a obětuje ho Pánu.“

Je zřejmé, že postem se člověk stává bdělejším, otevřenějším pro Boha a duchovno. Z týchž důvodů je půst spojen s Eucharistií. (...) Zvláště ve spojení s Eucharistií, nejvznešenějším setkáním s Bohem, se ukazuje, jak je půst ve své podstatě pozitivní a jak nám umožňuje dosažení základního cíle modlitby: setkání celého člověka s Bohem Spasitelem. (...)

Z toho, co bylo řečeno, je třeba učinit závěr, že půst a modlitba jsou svou podstatou tak nerozlučné, jako je nerozlučný celý člověk, jako jednota duše a těla.

Z knihy Postite srcem. Informativni centar Mir - Medjugorje, 2000. Překlad -js-, redakčně upraveno

Poslání proroka - kněze - krále

Pochopit pozemské kněžství Ježíšovo znamená pokusit se prohloubit tajemství jeho vtělení v člověka a jeho vykoupení. Ježíš se stal člověkem, aby lidi zachránil, a jeho Otec ho v jeho lidství pomazal a vyvolil, aby se stal zcela knězem, který je schopen, nejsvětější ze svatých, stát se dokonalou obětí a bezúhonným obětníkem.

Budeme odhalovat význam kněžství Ježíšova, význam kněze, který je jeho učedníkem, a kněžství křesťana, který je jeho dítětem. Uvidíme, jaké jsou podobnosti, jež spojují člověka prostřednictvím kněze s Bohem, a budeme uvažovat také o rozdílech mezi kněžstvím Kristovým, úředním kněžstvím kněze a kněžstvím křesťanů, vycházejícím ze křtu.

Kristus je Velekněz, který přišel na zem. Jeho poslání spočívalo v tom, aby nám dal poznat svého Otce, jeho zálibu v modlitbě, učení a životě dokonalé blízké lásky. Vydal se jako oběť na kříži ke smíření pro spásu lidstva. Jeho veřejný život sloužil k tomu, aby nám zvěstoval radostnou zvěst o spáse, založil církve, která je svátostí spásy pro všechny lidi, skrze kterou pokračuje jeho dílo moudrosti, lásky a života ve svátostech, čímž má teď člověk jistotu spásy. Celým svým životem oslavuje Ježíš svého Otce svatostí Slova, které se stalo člověkem. Oslavuje ho svou smrtí a zmrtvýchvstáním a posvě-

cením člověka, který jde v jeho stopách, následuje jeho slova života a zúčastní se jeho oběti lásky, aby se mu připodobnil a stal se svatým podle příkladu Otce v Synu a milostí Ducha Svatého.

Ježíš je Velekněz pomazaný svým Otcem a je dokonalým knězem, obětí a obětníkem v jedné osobě, který přináší nevinnou a smířující oběť za hřešícího člověka, kterým jsem já, neschopný vlastními silami usmířit provinění, jichž jsem se dopustil vůči nebeskému Otci.

Ježíš je knězem z lásky, který se obětoval na kříži a trvalým způsobem se obětoval na oltáři až do konce světa, aby uschoval člověka, aby se tak jako Ježíš obětoval. Tak vydal svůj život, aby daroval život jiným svojí dobrovolnou a darovanou velkodušností.

Ježíš je knězem v pravém slova smyslu, který přispívá k tomu, aby odhalil svým apoštolům a všem kněžím podstatu modlitby a správný způsob modlitby, aby byli opravdovými ctiteli Boha. Odhaluje jim také význam radostné zvěsti a způsob, jak

má být zvěstována, aby se dotkla lidských srdcí a přiklonila je k Bohu. A především nám odhaluje všemohoucnost lásky, jež působí v srdci člověka a přivádí ho, aby v pokoře a dokonalosti miloval.

Kněz, Ježíšem vyvolený a poslaný, je povinen být obrazem Krista, být mužem modlitby, rozjímání, který se modlí k nebeskému Otci dříve, než myslí a jedná s ohledem na spásu. Je mužem slova, které učí pravdu, snaží se osvobodit člověka od jeho omylů a obdařit ho moudrostí, která vede k blaženosti. Kněz je dárcem svátostí života: křest vrací člověku posvěcující milost; biřmování mu uděluje čtyři dary světla a tři dary síly Ducha Svatého; Eucharistie ho udržuje v milosti a smazává všední hříchy, pomáhá mu otevřít se odevzdané a darované lásce Pána; svátost smíření mu vrací smrtelným hříchem ztracenou milost nebo dává růst posvěcující milosti; svátost pomazání nemocných ho uzdravuje od jeho tělesného nebo duševního utrpení; svátost manželství posvěcuje manžele v manželské lásce, aby darovali život a dávali mu vyrůst v lásce k Bohu; svěcení kněží je zde k tomu, aby lidé svědčili o životě v milosti a skrze milost, aby je kněží zachovali na cestě spásy.

Křesťan přijímá křtem milost posvěcující, která každého „znovuzrozeného“ povolává, aby smýšlel, modlil se a jednal ke cti Boží a tím se stal takovým člověkem, jakým ho chce mít Bůh. Tato milost mu pomůže, aby žil své křestní kněžství. Toto křestní kněžství mě sjednocuje velmi hluboce s kněžstvím Krista, který mě povolává jako křesťana, jako syna nebo dceru nebeského Otce, skrze dar Syna, jenž se stal člověkem, prorokem, knězem a králem, abych jednal podle příkladu Ježíšova, který je jediným opravdovým prorokem, knězem a králem. Křesťan se ztotožňuje také s knězem, když sám sebe popře, aby daroval svůj život, a svojí obětí umožňuje vzkříšení mnoha duší, jež jsou uzavřeny ve svém sobectví a které se příkladem, sebeobětováním a obětováním života obrátily.

Ježíš je prorok, aby učil Pravdu, kterou je On sám, aby lidem zvěstoval své poslání spásy a svojí totožnost jako Mesiáš a Syn Boží, který je poslaný od Otce, aby lidi smířil s Bohem. Toto smíření se děje v pravdě, která byla ztracena lži satanovou, a v lásce, která byla ztracena nenávistí Odpůrce, ale smrtí Kristovou byla zase navráćena.

Vzpomeňte si vždycky v pátek na moji vše přesahující vykupitelskou lásku

Ježíš k sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky

Chcete mě nechat na mojí vykupitelské cestě samotného, aniž byste řekli jenom jedno jediné slovo útěchy a díku?

Stále znova a znova se dívám na vás.

Kde je ale vaše vzpomínka?

Cožpak není na cestě žádný Šimon z Kyrény, který by mě podepřel, abych ho mohl podepřít na jeho těžké, osamělé a poslední cestě?

Tenkrát jsem přece vzal na sebe za každého z vás všechno utrpení a strasti, nepředstavitelně bolestnou smrt na kříži.

Stále ještě zasahuje moje drahá Krev do země spolu se smilováním mého Srdce a šíří zachraňující a uzdravující lásku nebe na smrtelnou bolest této nemocné země.

Procházejte přece se mnou stále znova cestu milosti mojí nejvyšší lásky. Ano, procházejte ji s modlitbou a podpořte svou modlitbu postem, aby nebyly nadarmo všechny ty pomáhající a podivuhodné milosti mého utrpení a umírání. Nechejte se jimi obdarovat a předávejte je dále. Jsou vaší záchranou teď i na věčnosti.

Z -sks- 9/2014 přeložil -mp-

► Kněz je také prorok, aby hlásal slovo Boží, které je pravdivé a má člověku dát poznat, aby se osvobodil od omylu a žil v radosti pravdy a v pokoji moudrosti, která z něho vychází. Kněz je ale také prorok, aby osvětlil lidské svědomí, jež je pomýlené lží satanovou a všemi špatnými a zlými naukami, které jsou po světě rozšířeny. Kněz je prorok, aby lidem zase daroval vědomí o Bohu, které každého člověka osvěcuje v poznání každé pravdy a znovu ho vrací do přirozené a nadpřirozené pravdy, ve které byl člověk zakotven před dědičným hříchem.

Křesťan je rovněž prorokem skrze dar víry, který dostal od Boha ve křtu a který ho činí dítětem Božím a církve, a skrze *sensus fidei* (mysl pro věci víry) je také prorokem, neboť víra mu umožňuje rozlišovat pravdu od omylu. Křesťanskou výchovou se učí ještě lépe poznávat křesťanskou pravdu, hlásat ji a bránit ji proti ateistům a nevěřícím. Je úkolem křesťanů, aby studovali pravdu, aby ji mohli lépe šířit a zvěstovat, a tím vysvětlovat agnosti-

kům nebo hledajícím lidem, kteří propadli sektám, světskému smýšlení nebo filosofickému relativismu ateistů, kteří často mají výhrady proti Bohu, aby je osvětili.

Ježíš je Král a je svým božstvím povolán, aby vládl v srdcích lidí a ve světě. Jeho království není z tohoto světa, jak řekl Pilátovi. Ale může vládnout v myslích pravdou, kterou je On sám, a v srdcích láskou, kterou On také je. Tak spočívá království Kristovo v tom, zřídít ve světě království míru, které je založeno na pravdě a lásce. Ano, pravda vytváří důvěru. Důvěra umožňuje lásku a láska přináší s sebou spravedlnost a mír.

Ježíš vládne tomuto světu světlem svého slova, které je moudrost, a mocí své lásky, která je silou života a jednoty. Ježíš se snížil až k nám, aby nás povýšil k sobě. Protože přišel, aby nám sloužil, a ne aby se nechal obsluhovat. Tím nám ukázal vládu Božího lidu.

Vládnout neznamená lidi ovládat, nýbrž jim sloužit, aby se výchovou celého života pozvedli a byli ušetřeni otroctví

svých vášní. Když upřímně přijímáme Eucharistii, máme větší schopnost ovládat sami sebe, abychom lépe vládli jiným a světu. Ježíš nás učí, že se Král nebe učil našim služebníkem, aby se člověk po celý život učil stávat se z lásky služebníkem svých bratří.

Když Ježíš vyplnil vůli svého Otce, aby nás zachránil a v lásce k nám vládl, tak nás chce učít, že vlada nad lidmi spočívá především v tom, konat vůli Boží, která je životní moudrostí a zdrojem míru, jak umožnit harmonii a svornost mezi lidmi.

Kněz je král, aby duchovně vedl duše, které mu Bůh svěřil. Jako farář má kněz vést svoji farnost a její věřící na cestě spásy. Vládne nad svými bratry službou lásky, protože přišel, aby byl služebníkem jako Kristus, a nikoliv aby se mu sloužilo. Má vybudovat království Boží v sobě, aby učil lidi, jak velmi Bůh touží po tom, aby vládl v jejich srdcích.

Kněz vládne svému lidu Božím slovem, které zprostředkuje skrze lásku, kterou předává skrze svátosti života, jež udílí

Společenství vdov a vdovců

**Představujeme nové společenství,
které chce pomáhat ovdovělým osobám v jejich životní situaci.**

Co je Společenství vdov a vdovců?

Odborně řečeno, Společenství vdov a vdovců je právní spolek, ustavený řádnou schůzí dne 3. 12. 2014.

Rozhodnutí přejít na právní registraci našeho Společenství předcházely mnohaleté přípravy. Jednak se hledala Boží vůle pro tento krok, zároveň byla nutná i odborná teologická a formační příprava budoucího vedení spolku. V květnu 2012 uvrátil čas předněst naši vizi otci arcibiskupovi Janu Graubnerovi. Rád dal požehnání i příslib pomoci při různých menších či větších akcích a zároveň přidal pár dobrých rad.

Jaká vize stála na úplném začátku Společenství?

Vytvářet společenství, které je v současné době tolik potřebné. Papež František opakovaně zdůrazňuje pěstovat „kulturu vztahů“. Člověk je bytost vztahová, vztah k druhému člověku je pro něj základ-

ní potřebou. A mezi ovdovělými, kteří často zůstanou úplně sami, je dvojnásob důležitou. Je darem prožít blízkost druhého člověka, který prošel nebo prochází stejným utrpením jako ovdovělí. Ženy, které doposud stály víceméně v ústraní, mohou třeba poprvé po letech hovořit s někým o svém zármutku nebo jen naslouchat svědectvím jiných žen nebo slovům současných či dřívějších duchovních otců. Vždyť víra se nedá žít sólo, Bůh je v srdci každého člověka. Vedle toho je naším cílem nabídnout pomocnou ruku všude tam, kde je nouze, strádání, bolest. Nadlehčit křížům, kteří ztrácejí sílu a chuť k životu pod tíhou zármutku nad smrtí svého životního partnera. Nabídnout konkrétní pomoc v praktických věcech, právních, psychologických i finančních.

Za necelé tři roky se uskutečnila řada větších i menších akcí a nespočet osobních setkání jednotlivců. A to vše na úrovni celé diecéze nebo jen ve farnostech. Ve fo-

togalerii i v aktualitách našich webových stránek www.vdovyavdovci.cz, stejně jako v naší kronice (uložena v kanceláři Společenství), je možné se s nimi blíže seznámit. Dočtete se nejen o tom, co už proběhlo, ale také co chystáme nového. Zvláštní pozornost věnujte oddílu „Nástěnka“. Slouží k nabídce různých menších akcí ve farnostech, ale i k vašim prosbám o modlitbu.

Co říci závěrem?

Tyto stránky jsou pro nás, o nás, jsou prostě naše. Nám budou sloužit, proto i my je budeme společně vytvářet. Prosíme píšete, posílejte, navrhněte, volejte, navštivte nás. Ať je naše rodina ovdovělých spojená v duchu a Duchem Svatým a je společenstvím připraveným posloužit všem kolem nás, nejen lidem v církvi.

A kde nás najdete?

Na Divadelní ulici 3242 (vedle divadla) v klášterní budově Regina ve Zlíně (PSČ 760 01) každé pondělí v době 9–13 hod. a ve středu odpoledne 13–17 hod. Kdykoliv jindy po telefonické domluvě (tel.: 605 451 600).

-ap-

► jménem Ježíše Krista a tím, že svůj život daruje každému ze svých bratrů, tím, že jim naslouchá, utěšuje je a pozvedá v bliženské lásce k osvobozující pravdě Pána.

Kněz vládne lidem, jako vládne Kristus svému lidu, to znamená s úmyslem mu sloužit a vydávat svůj život za své ovce. Kněžská královská důstojnost se neprosazuje silou nebo nějakou mocí, ale přáním sloužit lidem v lásce a pozváním ze své strany k lásce, kterou daruje, která se sama vydává a odpouští, aby dosáhla křesťanské dokonalosti.

Křesťan je král, když učí „ovládat“ sama sebe, abychom jiným „vládli“. Jeho královská důstojnost se zakládá na lásce k bližnímu a na lásce k nepřátelům, jimž odpouští, abychom žili v míru a smíření. Je povolán jako Kristus, aby vládl nad jinými tím, že jim slouží v lásce a vyhýbá se, aby neupadl do područí pýchy a sobectví. Křesťan je králem, když se snaží šířit království Kristovo mezi lidmi a Otčenáš ožívuje v srdcích svých příbuzných a svých bratrů. Království Boží ve světě se zřizuje ohněm lásky, kterou zažehl Ježíš na zemi. Vládnout v duchu Ježíšově rodině, společnosti a státu znamená nechat proniknout lidského ducha božskou moudrostí, aby se každý mohl rozvíjet v bratrské lásce, což umožňuje harmonii a svornost mezi lidmi.

Křesťan má často přemýšlet o slově Božím a žít ze síly Eucharistie, aby se mu podařilo ovládnout svoji touhu po moci a vládnutí a aby do hloubky svého srdce vtiskl, že má lidi milovat pomocí milosti a sloužit jim. Jenom touto vůlí k zapomenutí na sebe sama, aby jiným lépe sloužil, může růst království Boží v rodině a ve společnosti.

Na závěr budiž řečeno: Když Kristus splnil svoji roli proroka, kněze a krále, ukázal nám cestu, po které máme jít, abychom ho dokonalým způsobem následovali. Kristus rozšířil svoji radostnou zvěst a nechal se ukřižovat, protože hlásal pravdu, a teď vládne na nebi a na zemi mocí své lásky.

Úkolem každého z nás je, abychom zastávali znovu tuto logiku lásky, která spočívá v tom, abychom se nebáli smrti a tuto Boží pravdu zvěštovali. Tak pozná člověk moudrost Boží a bude žít z jeho lásky, aby s ním jednou věčně vládl.

Z Maria heute 1/2015 přeložil -mp-

In persona Christi - jménem Kristovým

Pro zpovídajícího se kajícího nepodléhají domluvy kněze zpovědnímu tajemství, proto se o nich občas něco dovidáme. Někdy největší chválu: „Zpovědník vyhmátl přesně tu ránu. Bylo to, jako by v mé duši četl jako v knize.“ Častější jsou výpovědi o krátkosti nebo rozvlácnosti, o obyčejnosti nebo neobyčejnosti, nebo o schopnosti vcítit se, nebo o upejpaném rázu toho, co kajícím bylo řečeno. Rozdíly jsou každopádně značné.

Bohužel se také stává, že si lidé na domluvu stěžují. Příčinou může být nepochopení: buď to se kněz nejasně vyjádřil, nebo kající špatně pochopil. Někdy ale zůstává nejistota, neklid, nebo dokonce hněv, i když řeč zpovědníka byla jednoznačná a pozornost jeho posluchače nebyla omezená. Například: „Co to jen faráře napadlo, míchat se do záležitosti v povolání nebo do rodinných záležitostí, kterým nerozumí. Mluví bez přirozené chytrosti a nadpřirozené moudrosti.“

Až tak daleko to může dojít. Může to být ještě horší. Občas se zatemní i opravdová duchovní potíž, když se dotyčný ptá, jestli je povinen řídit se pokyny kněze. Vždycky je udělovatel svátosti pokání na místě někoho Vyššího. Nesedí tam jako soukromá osoba, nýbrž jako muž církve, jako muž Boží. Jedná, jak říká teologie, „in persona Christi“: jako zástupce Krista, ve sjednocení s Ním. Když tedy skrze něho mluví Ježíš, neměla by snad být odpovědí poslušnost, i když nebudeme dobře rozumět smyslu slov?

Situace se může ještě vyostřit tehdy, když zpovědník silně prosazuje svoji autoritu. Dnes se to stává spíše zřídka. Většina domluv se děje spíše neurčitou formulací, jako třeba: „Zdá se mi, že... Nebylo by dobré, kdyby?... Snad byste mohl někdy...“ Tady se jedná zřejmě jen o návrhy, podněty, myšlenky. Když ale kněz řekne: „Bůh chce od vás toto... Musíte proto... Bezpodmínečně se toho držte!“, pak se má věc jinak: vyžaduje se poslušnost. Musí se také vykonat?

Odpověď je opravdu jednoduchá. In persona Christi působí kněz tam, kde se z příkazu církve požaduje osoba Ježíše Krista, protože říká nebo koná to, co může říkat a konat jenom Pán. Jeden příklad: Výrazy „moje Tělo“ a „moje Krev“

při eucharistickém proměňování nedávají vůbec žádný smysl, kdyby celebrant mluvil o své vlastní osobě. Nejde o jeho tělo a krev, nýbrž o Tělo a Krev Kristovu. A protože tady kněz neoznamuje jenom něco minulého, nýbrž dovádí ve skutek proměnu chleba a vína v Ježíšovo Tělo a Krev, což převyšuje všechny schopnosti lidské přirozenosti, proto se to musí dít in persona Christi. Pán si ho užívá jako nástroje, působí skrze něho a v něm.

Totéž platí o zpovědi. Nikdo nemůže odpouštět hříchy než Bůh sám (Mk 2,7). Proto uděluje zpovědník rozhrěšení jako zástupce Krista ve formě „já“. Také jiné modlitby posvátného obřadu nejsou jeho vlastními slovy, nýbrž jsou mu vloženy do úst církvi.

Domluva je ale založena na osobní zodpovědnosti zpovědníka, a vypadá proto velice rozdílně – třeba jako kázání. Může se rozkládat od prorockých pokynů jakoby z Boží „hlásné trouby“, přes jasná a pomáhající varování a doporučení, až do povrchních a nic neříkajících všeobecných řečí...

Nedá se tedy považovat kněžská domluva za takovou, která by byla vydána in persona Christi. Není automaticky většinou nebeské moudrosti. Kající by měl obecně slova kněze s úctou vyslechnout, ale také by měl vědět, že jejich pravdivost je podmíněná. Musí především souhlasit s božskými zjeveními, musí za nimi být znalost věci, konkrétního problému, životní zkušenost a zdravý rozum. Je štěstí, když má někdo takového zpovědníka, z jehož hlasu slyší slova Mistra a Dobrého pastýře! Ale jinak zůstává nedotčeno to podstatné: kněžské rozhrěšení se děje in persona Christi.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 2/2015 přeložil -mp-

Rozhovor s konvertitou Antoniem Sánchezem, otcem rodiny a profesorem na univerzitě v Seville (1)

Otec Javier: ⁽¹⁾ *Drahý Antonio, nejprve ti chci poděkovat za tvou ochotu, kterou jsi projevil již od první chvíle, kdy jsem ti navrhl uskutečnit tento rozhovor. Mohl bys těm z nás, kteří tě doposud neznají, říci, kým byl Antonio Sánchez do své konverze? Jaká byla tvá očekávání, tvé sny, tvé touhy? Jaký byl smysl tvého života? Pro co jsi žil?*

Antonio Sánchez: ⁽²⁾ Jsem velmi rád, že mohu spolupracovat s vámi a s tebou, drahý otče Javiere. Chci vydat své malé svědectví pro větší slávu Boží a pro útechu mnohých, kteří jsou, jako jsem byl já předtím, velmi vzdáleni od Boha a nařikají pod tíží svých hříchů, aby poznali, že Otec na ně stále hledí shůry a čeká, že vyčkává na jejich obrácení a návrat.

Narodil jsem se v Seville v dobré rodině střední třídy. Jsem třetí ze čtyř dětí. Mám tři sestry. Můj otec pracoval na notářství (nyní je již v důchodu) a moje matka byla a je ženou v domácnosti. Otec, když byl mladý, měl víru, ale naneštěstí ji ztratil hojnou nevhodnou četbou a tím, jak byl ve vztahu s lidmi, kteří byli málo věřící. Vždy byl mimořádným člověkem, ale nechal se podmanit oním špatně chápaným racionalismem (plodem ateistického intelektualismu), který vyhání Boha ze života a jenž věří, že křesťanství se zakládá na mýtech a tmářství. Otec měl na mě v mém dětství a mládí vždy velký vliv. Jako děti jsme se dívali na své rodiče jako na vzor a můj otec se svými rozumovými schopnostmi a se svými názory velmi ovlivnil výchovu mých sester i mne.

Vždy jsem byl studijní typ (můj otec měl na nás velké akademické nároky). Vždy jsem vynikal ve škole a mým životem bylo studium, v každé hodině, ve všech letech mého života, a je jím pořád. Říkám s humorem, že to mám za trest. Celý můj život se točil kolem knih: na střední škole a potom na univerzitě a také jsem knihy hltal v té troše svého volného času (eseje, politiku, historii, umění, romány atd.). Smyslem mého života bylo být stále nejlepší ve třídě, dosáhnout ve škole ve všem nejlepších známek i všech možných studijních vyznamenání, zdokonalovat své poznání, stát se součástí intelektuální elity svého města a své země... Hodnotil jsem

lidi podle stupně jejich intelektu. Mohlo by se říci, že jsem viděl život čistě z hlediska mozku a rozumu, kdy bůh rozum trůnil ve středu mého života. Měl jsem málo prostoru pro nadpřirozeno. Navíc jsem je viděl jako něco, co je vlastní slabým a málo vzdělaným myslím.

Otec Javier: *Jaké místo zaujímal v tvém životě Bůh? Kým byl pro tebe Bůh?*

Antonio Sánchez: Jako byl můj otec člověkem čistě rozumovým, tak má matka naopak měla a má víru a mnohé neděle jsem ji doprovázel na mši, když o to prosila mé sestry a mě, i když jsem z liturgie nechápal nic či jen velmi málo, protože mi nikdy nevysvětlili, v čem spočívá mše svatá, ani při katechezi, ani na střední škole, ani v rodině. Šel jsem na mši, aniž bych ji chápal, tak, jak se stává mnohým dětem, a proto se mi zdála nudnou a beze smyslu. Šel jsem, abych tak řekl, z povinnosti. Je pravda, že jsem se díky snaze své matky modlil večer jedenkrát Zdravas, Maria; něco, co jsem nikdy nevynechal. V městě Huelva (kam byl můj otec na několik let poslán) jsem chodil na střední školu salesiánů a ti nám zde vstřípli lásku k Panně Marii, která mi nikdy nechyběla, a Pannu Marii nyní, kdy jsem se navrátil do lůna církve a obracím pohled zpět, poznávám jistě jako tu, která byla kotvou, jež zabránila, abych ztratil všechno, a jež udržovala plamen víry živý, i když skomírající pod tunami špíny a odpadků mých hříchů.

Antonio José Sánchez Sáez

Otec Javier: *Byl jsi šťastný? Měl jsi pokoj? Cítil jsi někdy, že ti něco uvnitř tebe chybí?*

Antonio Sánchez: V mém případě se více než o konverzi v plném slova smyslu jednalo o velmi velké odcizení. Byl jsem jistě křesťanem, avšak tím, kterého bychom mohli podle slov sv. Jana Pavla II. nazvat „mlčenlivým odpadlíkem“ nebo podle slov Benedikta XVI. „pokřtěným pohanem“, neboť ve skutečnosti jsem nevěřil v nic, co Kristus kázal, o to méně v církev. Neměl jsem duchovní pokoj, protože svou hlavu, svůj racionalismus jsem kladl nad učení Pána, a tak jsem ospravedlňoval potrat, rozvod, antikoncepci, aktivní homosexualitu a všechno, co levicová ideologie podporuje. Můj otec byl vždy levicovým člověkem a také já jsem jím po mnoho let byl. Nyní nemám ideologii, ani pravicovou, ani levicovou. Jednoduše následuji Krista.

Avšak v té době jsem si takřikajíc učinil Boha k svému obrazu a podobě a věřil jsem, že Kristus byl revolucionář, který – kdyby se vrátil na zem – by se přihlásil do komunistické nebo socialistické strany. Abys měl o tom nějakou představu, měl jsem ve svém pokoji plakát Che Guevary, a to z čistě nevědomosti, neboť jsem se až později dozvěděl, kým tento člověk doopravdy byl, totiž ve skutečnosti jedním z nejvzdálenějších od Kristovy nauky. Byl jsem vposledku typickým křesťanem, už ne vlašným, nýbrž chladným a pedantským, který převypravoval Bibli (již nečetl) ideologickým a racionalistickým způsobem, tak jak to bohužel činí tolik takzvaně katolických teologů pokoncilního „ducha“ (ve svém jádře marxistických a protestantizujících). Myslel jsem si, že být tradičním katolíkem je vlastní pravičákům, „fašistům“ atd. Později, po svém obrácení, jsem poznal, že také pravice je ve své velké části pro svůj liberalismus stejně odpadlá od víry, neboť mnozí z voličů PP⁽³⁾ jsou bohužel stejně zesvětštěli jako voliči ideologické levice. Nyní nemám politickou ideologii, mou jedinou ideologií je ta, která je slučitelná s Kristovým evangeliem a s magisteriem církve. Z tohoto pohledu mi chyběl Kristův pokoj, což jsem chtěl vyplnit zvedavostí rozumu skrze četbu stovek knih,

► tím, co bychom mohli popsat jako prométheovské úsilí o pozdvižení sebe bez přítomnosti Boha.

Otec Javier: *Kdy došlo ke změně všeho vzhledem k víře? Kdy spadla ona rouška, která ti neumožňovala vidět pravý smysl života? O čem věříš, že bylo tím, co ti umožnilo, aby Bůh mohl den ze dne vstoupit do tvého života?*

Antonio Sánchez: Můžeš, otče Javiere, vidět, že jsem byl při svých studiích, jak jsem ti vyprávěl, úspěšným mladíkem. Abys měl o tom představu, poznal jsem svou snoubenku (svou současnou manželku Isabelu) ve 20 letech, ale byl jsem tak zaměřený na studia, že jsem se s ní chtěl vidět nanejvýš jedenkrát či dvakrát týdně, abych nepoklesl ve výsledcích svých studií. Nikdy jsem nešel pod *eminenter*⁽⁴⁾ v žádném z předmětů svých právnických studií... Stále jsem získával vynikající známky a studijní vyznamenání. Byl jsem zaslepen moudrostí, „intelektuální pýchou“, pýchou svého „já“, jež mě pohlcovala.

Několik let poté, co jsem poznal svou snoubenku, jsme jednoho dne šli do kina *Avenida 5 Cines* zhlédnout film „Umučení Krista“ od Mela Gibsona. Tento film změnil můj život. Bylo to, jako by mi odstranili roušku z mých očí a z duše, jako by někdo roztrhl oponu, která mi bránila vidět pravdu věcí, Pravdu s velkým „P“ světa, dějin člověka, věcí, které mě obklopují... Vzpomínám si na to, že jsem během filmu velmi a velmi plakal, jako nikdy ve svém životě. Bylo to jako nějaký druhý křest. Jen ztěžka jsem mohl zadržovat své city, neboť jsem nechtěl, aby mě má snoubenka viděla plakat, ale přes to všechno jsem plakal hojně, když jsem viděl, co udělali Kristu, a jeho absolutní poddanost před jeho katy během celého umučení. To způsobilo šok mým revolučním schématům. Byl jsem, jako by mnou otřásl, jako bych oním deštěm ran, šlehů a nadávek, které vytrpěl Pán, dostal pořádný duchovní výprask. Na konci filmu jsem byl vyčerpaný, vysílený... Mé tělo se chvělo a bez přestání a nezadržitelně pokračovalo v pláči; a abych zabránil tomu, aby má snoubenka viděla, jak nemožu zadržet pláč, zůstal jsem na svém místě během všech titulků na závěr, protože jsem se chtěl díváním na plátno uklidnit. V posledních záběrech titulků na konci se

objevila informace, která byl klíčová v mé konverzi: sdělovala něco takového, že tento film je založen na zjeveních obsažených ve dvou knihách: v „Hořkém umučení Pána našeho Ježíše Krista“ od německé augustiniánky blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové a v „Mystickém městě Božím“ od španělské řeholnice sestry Marie Jesús de Agreda.

Zůstalo mi to v paměti a následujícího týdne jsem obě knihy koupil v knihkupectví *San Pablo* v Seville, kam jsem předtím, jak se dá předpokládat, nikdy nevstoupil. Zhltnal jsem obě knihy za několik nocí neodbytným způsobem. Všechno to, co jsem zde četl o Kristově utrpení, dále odstraňovalo klapky z mých očí. Jistě, když jsem vycházel z kina, mé srdce bylo již obráceno a oddáno Kristu, ale má mysl nikoliv. A jak je Bůh veliký, otče Javiere, že se má mysl postupně prostřednictvím četby obracela...! Tatáž četba, která mě vzdálila od Boha, mně ho nyní přibližovala až do srdce! Již to nebyla špatná četba, která mě oddělila od Krista a od církve, nýbrž díla, která mě k nim skrze rozum přibližovala.

V dalších měsících jsem četl všechna díla, v nichž byla shromážděna vidění blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové, již spolu s Melem Gibsonem vděčím za svou konverzi. Pán užil tyto nástroje, aby si mě získal. A nejenom to, měl jsem pak skutečnou potřebu, žížeň čist jakoukoliv knihu katolické nauky, která mi přišla do rukou; a každá z nich kácela mýty, nevědomosti a omyly, které jsem si vykonstruoval o Kristu a o církvi. Naučil jsem se, že všechno ve víře je čistě rozumové (kromě, což je jasné, nejhlubších tajemství svátosti),⁽⁵⁾ a samotný rozum, který mě vzdálil od víry (je třeba vidět, jak velký je Bůh!), mě k ní rozumným a konečným způsobem přiblížil, bez citovosti, čistým pochopením a obecným smyslem. Svůj návrat domů jsem nejprve uskutečnil najednou srdcem a pak během let až dodnes prostřednictvím poznání zázraků, mariánských zjevení, životů svatých, nauky církve, Bible atd., svým uvažováním, svým rozumem, samozřejmě osvětlením Duchem Svatým. Bůh ví, jak se má svou milostí dotknout každé duše, aby rozšířil její možnosti.

(Pokračování)

Zdroj: www.adelantelafe.com
Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA DUBEN 2015

Všeobecný: Aby se lidé naučili mít v úctě stvořený svět a chránili ho jako dar od Boha.

Evangelizační: Za pronásledované křesťany, aby pocítovali utěšující přítomnost zmrtvýchvstalého Pána a sounáležitost celé církve.

Národní: Aby nás Bůh učinil hodnými svého povolání.

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Otec Francisco Javier Domínguez je knězem a farářem sevillské arcidiecéze. Přispívá svými články o magisteriu církve do španělského časopisu *Escritos Arvo*. Úzce spolupracuje s televizní stanicí *Maria Visión*, kde zvláště s velkým úspěchem připravil program *V Srdci Kristově*. Od roku 2009 dává mnohé duchovní obnovy a exercicie řeholníkům, řeholnicím a laikům po celém Španělsku. Je jedním ze spolupracovníků internetového portálu *Adelante la Fe*.
- ⁽²⁾ Antonio José Sánchez Sáez je otcem rodiny, titulárním profesorem administrativního práva na právnické fakultě sevillské univerzity a ex-proděkanem pro mezinárodní a institucionální vztahy na této fakultě.
- ⁽³⁾ PP = *Partido Popular* [Lidová strana], španělská pravicová strana, která ve Španělsku v současnosti vládne. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Ve španělském originále je užit výraz *sobresaliente*, což je označení pro nejvyšší známku ve škole. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ Některé pravdy víry jsou také rozumově poznatelné a dokazatelné (např. samotná Boží existence). Jiné pravdy víry (např. Nejsvětější Trojice) lidský rozum přesahují, a tak jsou v přísném slova smyslu rozumově nepoznatelné a nedokazatelné. Nicméně lidský rozum může poukázat na jejich důvody vhodnosti a na to, že rozumu neodporují. Vždyť víra, jak se vyjádřil I. vatikánský koncil, v žádném případě není „slepé hnutí ducha“. [pozn. překl.]

Pondělí 30. 3. 2015

6:05 Vatican magazine (808. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:40** Bez hábitu na živo: Z kláštera bratří karmelitánů v Kostelním Vydří **7:45** Přejeme si... **8:00** Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl) **8:55** V pohorách po horách – Bystrá **9:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **9:50** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **10:10** Předání proutěného řemesla **10:40** Zambijský Bambo **11:15** Křížovatky Miloše Boka (6. díl) **11:40** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (3. díl): O dobrosrdečnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Žalman & spol. na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 [P] **13:35** Vatican magazine (808. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **15:25** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **16:00** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **16:15** V souvislostech (91. díl) **16:35** Můj Bůh a Walter: Církev **16:55** Charita ve středu – pomoc matkám v tísní (11. díl) **18:00** Krasohled (14. díl) [P] **18:30** O hloupém Pepánkovi **18:40** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **18:45** Jak si mě našel Antonín z Padovy **19:25** Přejeme si... **19:40** Zprávy z Věčného města: 30. 3. 2015 [P] **20:00** Dům nejen ze skla (10. díl) [L] **20:55** Nikdy není pozdě [P] **21:05** Ars Vaticana (15. díl) **21:15** Na koberečku **21:25** Vatican magazine (808. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:00** Terra Santa News: 25. 3. 2015 **22:25** Noční univerzita: P. René-Luc – Odpusť nám, jako i my odpouštíme **0:05** Kulatý stůl: Fanatismus a extrémismus.

Úterý 31. 3. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 30. 3. 2015 **6:15** Stonavská Barborka 2014: Slavnostní koncert **7:15** Můj Bůh a Walter: Církev **7:30** Outdoor Films s Milanem Daňkem – Natačení v opravdové divočině **9:05** Čtyřicet let Velkého pátku **10:00** Noční univerzita: P. René-Luc – Odpusť nám, jako i my odpouštíme **11:40** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **11:45** O hloupém Pepánkovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Zprávy z Věčného města: 30. 3. 2015 **12:25** Klapka s... (100. díl): Jubilejní **13:50** Ars Vaticana (15. díl) **14:05** Život v modlitbě **14:35** V pohorách po horách – Bystrá **14:50** Kulatý stůl: Fanatismus a extrémismus **16:25** Přejeme si... **16:40** Papež František, papež lidí **17:40** BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok **18:00** Noeland (16. díl) **18:25** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém Kubovi [P] **18:50** Franz Liszt: Virtuóz hudby **19:35** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2015 [P] **20:00** Na pořadu rodina [L] **21:05** Jako hořčičné zrno (4. díl) **21:55** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2015 **22:15** P. S. **22:25** Zprávy z Věčného města: 30. 3. 2015 **22:35** Přejeme si... **22:55** Vatican magazine (808. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Terra Santa News: 25. 3. 2015 **23:55** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (109. díl).

Středa 1. 4. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2015 **6:20** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **7:35** Hluk **7:45** Život v modlitbě **8:20** Pomoc, která se točí **8:45** Zprávy z Věčného města: 30. 3. 2015 **9:00** Pro vita mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice (1928–2010) **9:45** Ars Vaticana

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

(15. díl) **10:00** Generální audience [L] **11:20** Křížová cesta z Lurd **11:35** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém Kubovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům nejen ze skla (10. díl) **13:45** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2015 **14:00** Nikdy není pozdě **14:10** Útulek svatého Juana Diega **14:30** Na koberečku **14:40** Vatican magazine (808. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:15** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **16:00** Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl) **16:55** Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro **17:00** Můj Bůh a Walter: Vatikán **17:15** Ceferino Jiménez Malla – Cíkán v nebi **17:50** Zprávy z Věčného města: 30. 3. 2015 **18:00** Pastýř na člunu **18:25** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce **18:40** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **19:15** Terra Santa News: 1. 4. 2015 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum [P] **21:40** Má vlast (1. díl): Karlštejn **22:10** Noční univerzita: P. Bogdan Stepień – Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí... [P] **23:15** Generální audience Svatého otce [P] **23:45** Krasohled (14. díl) **0:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (109. díl).

Čtvrtek 2. 4. 2015

6:05 Kulatý stůl: Fanatismus a extrémismus **7:40** Přejeme si... **7:55** Velikonoční řemesla (1. díl): voskované a batikované kraslice **8:05** Na pořadu rodina **9:05** Terra Santa News: 1. 4. 2015 **9:30** Mše svatá se svěcením olejů z Vatikánu [L] **11:35** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Večeřadlo – Místo Poslední večeře Páně a seslání Ducha Svatého **12:08** Olivová hora **12:15** J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) **13:30** Jako hořčičné zrno (4. díl) **14:20** Generální audience Svatého otce **14:55** Jan Pavel II., svědek Neviditelného **16:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2015 **16:20** Animované biblické příběhy: Ester **16:45** O kráse **16:55** Ars Vaticana (16. díl) **17:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum **17:40** Velikonoční řemesla (1. díl): Voskované a batikované kraslice **18:00** Mše svatá na památku Večeře Páně [L] **19:15** Evangelium podle Matouše: Velikonoce **20:25** Poslední vrchol [P] **21:50** Putování po evropských kláštrech: Trapistický klášter v Orval, Belgie **22:25** Jan Pavel II., Povím vám svůj příběh **23:30** Vatican magazine (808. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Papuánské Velikonoce: Zelený čtvrtek **0:20** Outdoor Films s Milanem Daňkem – Natačení v opravdové divočině.

Pátek 3. 4. 2015

6:05 Evangelium: Velký pátek **6:15** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **6:50** J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) **8:30** Krasohled

(14. díl) **8:55** Křížová cesta z Lurd **9:15** Noční univerzita: P. Bogdan Stepień – Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí... **10:25** CESTA KŘÍŽE: křížová cesta v hudbě a obrazech **11:30** Velikonoční řemesla (2. díl): pletení košíčku z pedigu **11:40** O kráse **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana (16. díl) **12:15** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Arakcheyeva Oksana Borisovna **12:35** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **12:50** Na koberečku **13:00** Putování po evropských kláštrech: Trapistický klášter v Orval, Belgie **13:35** Život v modlitbě **14:10** Můj Bůh a Walter: Vatikán **14:25** Gustav Ištok – Kříž je moje cesta **14:45** Evangelium: Velký pátek **15:00** Křížová cesta rodin **15:20** Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem **17:00** Památka Umučení Páně z Vatikánské baziliky [L] **19:20** Jeruzalém **19:30** Velikonoční řemesla (2. díl): pletení košíčku z pedigu **19:40** V pohorách po horách – Bystrá **20:05** Moravské pašije [P] **21:05** Bazilika Božeho hrobu a Golgota **21:15** Křížová cesta z Kolosea [L] **23:00** STABAT MATER, Giovanni Battista Pergolesi **23:50** Jako hořčičné zrno (4. díl) **0:40** Papuánské Velikonoce: Velký pátek **1:25** Záznam koncertu z katedrály sv. Václava v Olomouci – Schubert: Salve Regina, W. A. Mozart: Requiem.

Sobota 4. 4. 2015

6:05 Krasohled (14. díl) **6:30** Zelenka – Missa votiva **7:45** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční triduum **8:25** Noeland (16. díl) **8:50** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **8:55** Animované biblické příběhy: Ester **9:20** Velikonoční řemesla (3. díl): Pletení tataru **9:40** Poklady pod sněhem **11:30** Můj Bůh a Walter: Vatikán **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** Na pořadu rodina **13:15** Přejeme si... **13:35** Terra Santa News: 1. 4. 2015 **14:00** Moravské pašije **15:05** Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl) **16:05** Hlubinami vesmíru [P] **16:45** VideoJournal české vědy [P] **17:05** Jako hořčičné zrno (4. díl) **18:00** Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi andělů, v nebi člověk **18:25** Sedmihlásky – Za kamny v koutku **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (8. díl): O líné Lálince **18:50** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:30** V souvislostech (92. díl) [P] **20:00** Harfa Noemova [P] **20:30** Velikonoční vigilie z Vatikánské baziliky [L] **23:15** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **23:30** Život v modlitbě **0:05** Papuánské Velikonoce: Bílá sobota **0:25** Závěrečný koncert Velikonočního festivalu duchovní hudby.

Neděle 5. 4. 2015

6:15 Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl) **7:05** Barva lásky **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (109. díl) **9:00** Na pořadu rodina **10:15** Mše svatá na Boží hod velikonoční z náměstí Sv. Petra v Římě [L] **12:00** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:25** V souvislostech (92. díl) **12:45** Na koberečku **12:55** Hlubinami vesmíru **13:40** Můj Bůh a Walter: Vatikán **14:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Restituce trochu jinak **15:05** Poslední vrchol **16:35** Harfa Noemova **17:00** Noeland (38. díl) **17:25** Sedmihlásky **17:30** Animované biblické příběhy: Jan Křtitel [P] **17:55** Dušan Jurkovič – Pustevny **18:10** Moravské pašije **19:20** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Arakcheyeva Oksana Borisovna **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Kdo chce být milován? [P] **21:35** Vatican magazine (809. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:10** Má vlast: Čechy pod Kosířem **23:15** V souvislostech (92. díl) **23:35** Požehnání Urbi et Orbi **23:55** Jako hořčičné zrno (4. díl) **0:40** Hudební magazín Mezi pražci.

Agentura Dvě Srdce vás zve na POUŤ DO MEŽUGORJE. Zajišťujeme ubytování, tlumočení, program i dopravu – podle vašich potřeb.

Vyberte si z bohaté nabídky termínů: **8. – 14. 4.** Neděle Božího Milosrdenství • **17. – 20. 4.** Víkendová velikonoční pouť • **23. – 28. 4.** poselství, celonoční adorace • **30. 4. – 10. 5.** Josef Dělník, zjevení pro Mirjanu • **3. – 10. 5., 6. – 10. 5.** Maria, Prostřednice milostí • **12. – 16. 5.** Panny Marie Fatimské, slavnost Nanebevstoupení Páně • **23. – 26. 5.** slavnost Soslání Ducha Svatého, poselství, noční adorace • **30. 5. – 6. 6.** Navštívení Panny Marie, slavnost Těla a Krve Páně, slavnost Nejsvětější Trojice, zjevení pro Mirjanu, setkání s papežem • **10. – 14. 6.** slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Srdce Mariino, Mezinárodní SETKÁNÍ OSOB S INVALIDITOU • **21. – 27. 6.** výročí zjevení Panny Marie v Mežugorji – Pochod míru, slavnost Narození sv. Jana Křtitele, celonoční adorace • **5. – 12. 7.** Mezinárodní SETKÁNÍ KNĚŽÍ (poutní termín pro kněze i ostatní zájemce) • **31. 7. – 7. 8.** MLADIFEST.
Další termíny: www.medzugorje-dve-srdce-monika.cz • tel. 604 119 931
 • e-mail: monikamed@seznam.cz • **Doprava** 2500 Kč, možnost přistavení auta na konkrétní adresu. **Ubytování** 10 €/osoba/noc.

POUTNĚ-POZNÁVACÍ ZÁJEZD nejen pro seniory do Říma, Neapole, Pozzuoli (biblické místo Puteoli), Monte Cassina, Montichiari s odpočinkem u moře. Termín **22. – 30. 6. 2015. Kontakt a přihlášky:** Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcsbk.cz.

Matice svatokopecká pořádá v rámci přípravy na Národní eucharistický kongres v neděli **12. dubna 2015 v 16.15 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary (Svatý Kopeček u Olomouce) přednášku Davida Voprady, Th.D. na téma EUCHARISTIE U CÍRKEVNÍCH OTCŮ.** Srdečně všechny zveme.

Srdečně Vás zveme na **muzikál AŽ NA SMRT** o umučení a posledních okamžicích Ježíše Krista, který **pořádá společenství TAKK společně s mládeží kroměřického děkanátu.** Představení se uskuteční **18. dubna 2015 v 19 hodin na nádvoří zámku Tovačov a 19. dubna 2015 v 19 hodin v bazilice na Svatém Kopečku u Olomouce.** Více informací na www.takk.estranky.cz.

Liturgická čtení

Neděle 29. 3. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4–7
 Ž 22(21),8–9.17–18a.19–20.23–24
 Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)
 2. čt.: Flp 2,6–11
 Ev.: Mk 14,1–15,47

Pondělí 30. 3. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1–7
 Ž 27(26),1.2.3.13–14
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 Ev.: Jan 12,1–11

Úterý 31. 3. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1–6
 Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15+17
 Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
 Ev.: Jan 13,21–33.36–38

Středa 1. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4–9a
 Ž 69(68),8–10.21bcd–22.31+33–34
 Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
 Ev.: Mt 26,14–25

Čtvrtek 2. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1–8.11–14
 Ž 116(115),12–13.15+16bc.17–18

Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.*)
 2. čt.: 1 Kor 11,23–26
 Ev.: Jan 13,1–15

Pátek 3. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13–53,12
 Ž 31(30),2+6.12–13.15–16.17+25
 Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
 2. čt.: Žid 4,14–16; 5,7–9
 Ev.: Jan 18,1–19,42

Sobota 4. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1–2,2
 Ž 104(103),1–2a.5–6.10+12.13–14b.24+35c
 Odp.: srov. 20 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
 nebo
 Ž 33(32),4–5.6–7.12–13.20+22
 Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

2. čt.: Gn 22,1–18
 Ž 16(15),5+8.9–10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

3. čt.: Ex 14,15–15,1
 Ex 15,1–2.3–4.5–6.17–18
 Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5–14
 Ž 30(29),2+4.5–6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1–11
 Iz 12,2–3.4bcd.5–6
 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9–15.32–4,4
 Ž 19(18),8.9.10.11
 Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16–17a.18–28
 Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
 Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystřin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)
 nebo, uděluje-li se křest:
 Iz 12,2–3.4bcd.5–6
 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
 anebo Ž 51(50),12–13.14–15.18–19
 Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řím 6,3–11
 Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23
 Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
 Ev.: Mk 16,1–7

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. BŘEZNA – 4. DUBNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 3.		PO 30. 3.		ÚT 31. 3.		ST 1. 4.		ČT 2. 4.		PÁ 3. 4.		SO 4. 4.	
Antífona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515
Antífona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Modlitba během dne:														
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Nešpory:														
SO 28. 3.														
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	470	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379

